

1875.

Маджарскиятъ професоръ **Сабо** пише за българитѣ въ Сърбия така:

„Бугарски је народ од чести само порекла словенског; па с тога се од суседних Срба у многоне разликује. Ова разлика појављује се већ у језику оба племена, јер то нису дијалекти једнога језика, то су два разна премда у неколико сродна језика. Бугарин је оманѣг и дежмекастог стаса, у лицу разликује се много од Србина, (а то је слество измешанѣа Бугара, који су финско-татарског порекла — са старим словенским становницама). Бугари су веома радени и приљезжни, они су скромни у уживанѣу, избегавају раскош једно за то, да иманѣе своје увећају. Они чврсто чувају своју народност и нерадо се жене и удају са Србима. У Србију живи око 100.000 бугара (курсивѣа на автора). Па по што у Србији никаква друга народност осим српске законом приозната није, за то не могу имати Бугари ни школа, и не смеду се ни своим језиком у званичним делима служити“.

Стр. 146.

На слѣдњата, 147 стр., референтчикъ **Боголуб Јовановић** отговара:

„Што се тиче Бугара, ми никако не признајемо, да их у Србији има, и протестујемо што нам их мадјарски професор намеће. Њих је може бити нешто било у окрузима књажевачком и алексиначком у оно време, кад су ти окрузи од Турака Србију устуиљени, а то је било 1833 године, а да их и данас има, то није истина, ми то можемо тврдити тим пре, што имамо за то фактичких доказа у пописним књигама, јер је људство 1866 године у Србији и по народности пописано, — а никакви Бугари том приликом нису наћени“.

Глас мадјарског професора о Србији отъ **Боголуб Јовановић**. Отаѣбина, свеска за мај 1875.

1876.

«Од свију јужних Славена, Бугари су највећма распрострањени. Њих има својих пет милиона, а ста-